

Sygn. akt V C upr 232/14

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 sierpnia 2014 r.

Sąd Rejonowy w Trzebnicy V Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w M.

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Grażyna Wójcik

Protokolant: Justyna Kądzioła

po rozpoznaniu w dniu 27 sierpnia 2014 r. w Miliczu

sprawy z powództwa (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny w W.

przeciwko A. C.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. kosztami postępowania obciąża stronę powodową w zakresie przez nią poniesionym.

Sygn. akt V C upr 232/14

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z W., działając przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, w dniu 28 marca 2014 r. wniosła o zasądzenie od pozwanej A. C. kwoty 8.781,54 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 7.134,85 zł od dnia 26 lutego 2014 r. do dnia zapłaty oraz kosztów sądowych w kwocie 300,00 zł, kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazała, że przedmiotowa wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez stronę pozwaną z (...) BANK S.A. w W. w dniu 25 kwietnia 2005 r. umowy kredytu o nr (...). Strona pozwana nie wywiązała się z warunków tej umowy, w związku z czym wierzyciel wypowiedział umowę w dniu 9 sierpnia 2009 r. i kwota kredytu stała się wymagalna. Zobowiązanie pozwanego na dzień sporządzenia pozwu wynosi: 8.781,54 zł na co składa się: 3.450,49 zł zaległej części kapitału, 3.684,36 zł sumy odsetek od kapitału naliczonych od dnia następnego po dacie wymagalności do dnia wytoczenia powództwa, 1.646,69 zł kosztów dochodzenia zaległej należności, naliczonych zgodnie z warunkami umowy. Nadto strona powodowa wskazała, że w dniu 29 października 2012 r. nabyła od (...) BANK S.A. w W. wierzytelność względem pozwanej na podstawie art. 509 k.c., o czym pozwana został poinformowany. Podkreśliła, że wzywała pozwaną do zapłaty dochodzonej kwoty ale bezskutecznie.

Pozwana – prawidłowo wezwana - nie stawiała się na rozprawę, nie złożyła odpowiedzi na pozew ani nie żądała rozpoznania sprawy pod jej nieobecność.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 kwietnia 2005 r. pozwana A. C. zawarła z (...) BANK S.A. w W. umowę nr (...) o karty kredytowe MasterCard na czas oznaczony – do upływu terminu ważności karty. Limit kartowy ustalono na poziomie 2.800 zł.

(dowód: umowa z 20.04.2005 r. k. 5-8)

W dniu 20 listopada 2006 r. został zawarty aneks do ww. umowy, na mocy którego m.in. podwyższono limit kredytowy do kwoty 3.800 zł r.

(dowód: aneks z 20.11.2006 r. k. 9)

W dniu 14 grudnia 2007 r. ponownie anektowano umowę, ustalając poziom limitu w wysokości 4.800 zł.

(dowód: aneks z 14.12.2007 r. k. 11)

Następnie w dniu 9 czerwca 2009 r. zawarto kolejny aneks, w którym limit ustalono na poziomie 5.800 zł.

(dowód: aneks z 09.06.2008 r. k. 10)

W dniu 13 grudnia 2013 r. strona powodowa sporządziła pismo dotyczące zawiadomienia pozwanej o przelewie wierzytelności i wezwania do zapłaty zadłużenia.

(dowód: pismo strony powodowej k. 4)

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

W obecnym kształcie procesu cywilnego ustawowo podkreślono jego kontrydyczny charakter, czego potwierdzeniem są regulacje zawarte w art. 232 k.p.c. oraz w art. 6 k.c. Ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania. To one są dysponentem toczącego się procesu i od nich zależy jego wynik. Mają bowiem obowiązek przejawiać aktywność, w celu wykazania wszystkich istotnych okoliczności i faktów, z których wywodzą skutki prawne. Zatem w rozpatrywanej sprawie na stronie powodowej ciążył obowiązek wykazania zasadności powództwa i wysokości dochodzonego roszczenia. Strona powodowa reprezentowana była przez profesjonalnego pełnomocnika, będącego radcą prawnym i dlatego Sąd przyjął odpowiednio wysoki miernik staranności po stronie powodowej co do konieczności podejmowania czynności procesowych, uwzględniający zawodowe kwalifikacje pełnomocnika.

Strona powodowa swoje roszczenie wywodziła z treści przepisu art. 509 k.c., który stanowi, że wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością na nabywcę przechodzą wszelkie związane z nią prawa, a w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Pamiętać należy, że warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi.

Strona powodowa, formułując żądanie zaoferowała jako materiał dowodowy dokumenty w postaci umowy kredytu i aneksów do tej umowy oraz wezwanie do zapłaty zawierające zawiadomienie o cesji.

W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwolił uwzględnić żądania pozwu. Przede wszystkim strona powodowa nie wykazała, że przysługuje jej legitymacja czynna w niniejszej sprawie. Brak bowiem materiału dowodowego potwierdzającego skuteczne przejście uprawnień na rzecz powoda. Powodowy Fundusz nie przedłożył umowy przelewu wierzytelności, na którą powołał się w uzasadnieniu pozwu. Nie jest w tym zakresie wystarczające zaoferowanie zawiadomienia o cesji wierzytelności, co do którego nie wiadomo nawet czy zostało skutecznie doręczone pozwanej.

Niezależnie od powyższego powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie również z innych powodów. Dołączona do pozwu źródłowa umowa o karty kredytowe wraz z aneksami nie stanowi wystarczającej podstawy do uwzględnienia żądania pozwu. Wynika z niej jedynie wysokość limitu kredytowego. Brak natomiast dokumentów potwierdzających wysokość rzeczywistego zadłużenia pozwanej, datę wypowiedzenia umowy, sposób i okres wyliczenia odsetek. Nie

została również wykazana podstawa naliczania i wysokość kosztów upomnień i wezwań. Uniemożliwia to dokonanie weryfikacji żądania przez Sąd.

Zgodnie z art. 339 k.p.c., jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny, przy czym w takim wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

W niniejszej sprawie - w świetle powyższych rozważań - takie wątpliwości zachodziły, co obligowało Sąd do przeprowadzenia postępowania dowodowego, które jednak nie pozwoliło uznać dochodzonego żądania za wykazane.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w pkt I sentencji wyroku.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zawarte w pkt II sentencji wyroku wydano na podstawie przepisu art. 98 § 1 k.p.c.